

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100, Ἐξέ-
μησι δραχ. 55, Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγίουτου γρόσια διακιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΙΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἢ αἰ συνδρα-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οκτωβρίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβραλίδου, ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 9 Ἰουνίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 28

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Τὰ κοίταξα.

— Ἐχοι περισσώτερα σημάδια ἐ-
πάνω μου ἀπ' ὅσα φεγγάρια μετραῦν
στὴ ράχη μου. Πίστεψέ με ὅμως, γιὰ
τί λέω ἀλήθεια, τὴ βάρεθήκα πιά
αὐτὴ τὴ ζωὴ, μεγάλε καπετάνιε, δὲν
ξαναπαύω πιά μὲ τὸν Νγκουγιέν.

— Ἐλα, ἔλα, λίγα λόγια
καὶ καλά. Τί σκοποὺς ἔχει
ὁ ἀρχηγός σου;

— Δὲν ξέρω. Στὴν ἀρχὴ
ἦταν νὰ καταβούμε τὸ πο-
τάμι ὡς τὸ Βέιτρε γιὰ νὰ
πυθόσουμε παγίδα στὸν διοι-
κητὴ τοῦ Γιέν-Μπαύ, ποὺ
θὰ περνοῦσε λέει ἀπὸ καὶ
μὲ τὸ καραβάνι ποὺ κα-
πνίζει.

— Μὲ τὸ σιδηρόδρομο
δηλαδὴ. Δέγε παρακάτω,
σὲ ἀκούω.

— Ὁ μικρὸς Φραντσέζος
μᾶς τῶσκασε ἀπὸ τὸ καλκί.
Δὲν καταφέραμε νὰ τὸν φα-
ρέψουμε, μὰ ἡ δική μου ἡ
ιδέα εἶναι πὼς πνίγηκε, εἶ-
πε ὁ Μπὶν κοιτάζοντας ἐξε-
ταστικὰ τὸν ἀξιωματικό.

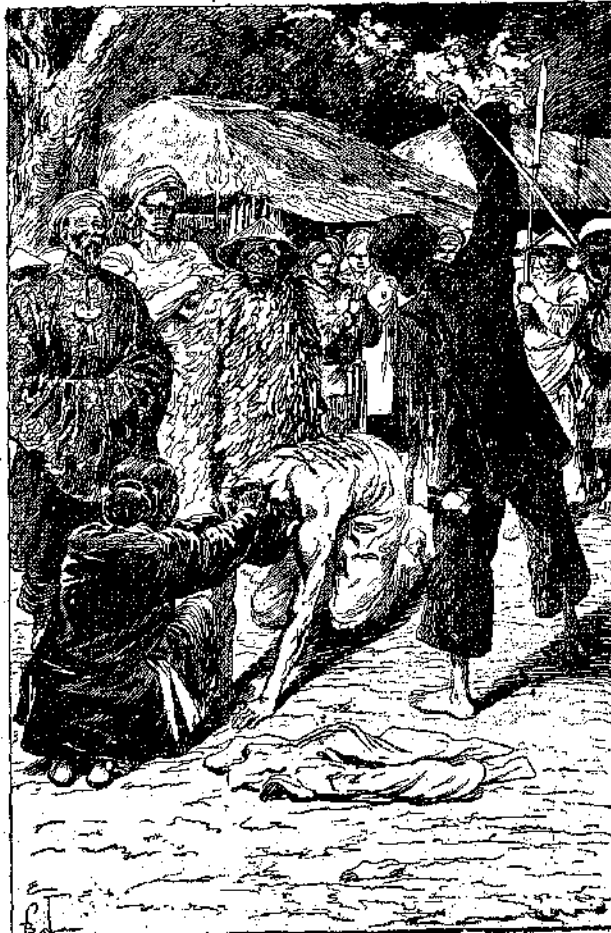
— Δέγε παρακάτω, σὲ
ἀκούω.

Ὁ λοχαγὸς ἔμενε ψυχρὸς
ὡς μάρμαρο.

Ὁ Μπὶν συνέχισε :

— Ὁ Νγκουγιέν εἶχε ἄλ-
λη ιδέα καὶ θέλησε νὰ ξε-
μπαρκάρομε στὴ στιγμή.
Μᾶς ἔβαλε νὰ περπατήσου-
με, ὅλη νύχτα νὰ περπατή-
σομε ὡς τὰ λάφια, καὶ
ὕστερα ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἄχ
μὴ μὲ ρωτᾶτε πιά ἄλλα. Μὰ
τὰ τρία πνεύματα τοῦ Φᾶτ
ποὺ κυβερνοῦν τὸν κόσμον,

μὰ τὴν Κουάμ. Ἄν τὴ θεὰ μὲ τὰ
χίλια χέρια, μὰ τοὺς κριτὲς τοῦ Κᾶ-
τω Κόσμου, τὸν Τῶγκ-Ντε ποὺ τι-
μωρεῖ τοὺς ὑποκριτὲς καὶ τὸν
Τσουέγκ-Λουάν ποὺ ξεσκεπάζει τοὺς
φεύτες, μὰ τὰ σεβάσματα κόκκαλα τῶν
προγόνων μου, δοκίζομαι πὼς εἶπα
τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ἄσπρος Λύκος εἶ-

«Ὁ δύστυχος Μὸ ὑπόμεινε σταϊκὰ ὡς τίς δέκα
βουρδουλιές...»

ναὶ στὸ Που-Γιέν-Μπὶν. Ἀδριο θὰ βρῶ-
σκεται ἀκόμα ἐκεῖ. Ὑστερα πιά ;
Κόιν-κο-μπιέτ (δὲν ξέρω !)

Ὁ λοχαγὸς ἔμεινε σκεπτικὸς λίγες
στιγμὲς.

— Ἐέρεις τουλάχιστο νὰ μοῦ πῆς
ἂν εἶναι συνηγορημένος μὲ τὸν
λι-το-υ-δ-γ-κ (τὸν δήμαρχο) τοῦ
Που-Γιέν-Μπὶν ;

— Ὁ λι-του-δ-γ-κ τὸν φοβάται. Ὁ-
λος ὁ κόσμος τὸν φοβάται, εἶναι
τρομερός.

— Ὁ ὑπηρέτης Μὸ καὶ ἡ
ὕπηρετριά Τί-Σάυ τί ἀπέ-
γιναν ;

— Τοὺς ἐπῆρε μάζι του,
στὴν ὑπηρεσία του.

— Καὶ ἡ μικρὴ Γαλ-
λίδα ;

— Αὐτὴ ἔκανε ὅλο τὸν
δρόμο ξαπλωμένη στὸ φο-
ρεῖο.

— Τὴν καλομεταχειρίζε-
ται ;

— Πολύ. Συμφέρον του
εἶναι νὰ ζήσει καὶ νὰ εἶναι
γερὴ. Ἐχει τὴν ἐλπίδα πὼς
θὰ βγάλῃ πολλὰ-πολλὰ χρή-
ματα ἀπὸ τὴν μικρὴ.

Ὅλα αὐτὰ ἦταν καθαρά,
σαφῆ, θετικά. Γιὰ τὴν ὥρα
ἡ συμμορία ὅλη εἶχε στή-
σει τὸ λημέρι της στὸ Που-
Γιέν-Μπὶν, καὶ ὁ λοχαγὸς
πῆρε τὴν ἀπόφασή του χω-
ρὶς κανένα δισταγμό.

Εἶχε ὑποσχεθῆ στὸν Μπὶν
πὼς θὰ τοῦ χάριζε τὴ ζωὴ
καὶ δὲν ἔπαιρνε πίσω τὴν
ἀπόφασή του. Δὲν τοῦ εἶχε
ὅμως ὑποσχεθῆ πὼς θὰ τοῦ
χάριζε καὶ τὴν ἐλευθερία του.

— Δεκατέτα, πρόσταξε,
σοῦ ἀναθέτω τὴν φύλαξη
τοῦ αἰχμαλώτου. Δέστε τὸν
στερεὰ καὶ ἐπιτηρεῖτε τον.
Θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ γιὰ ὁ-
δηγός.

— Τι ώρα θα ξεκινήσουμε; ρώτησε ένας άνθυπολοχαγός.
— Τα μεσάνυχτα. Έχουμε να διατρέξουμε είκοσιπέντε χιλιόμετρα και θέλω να προσφέρω τα σέβη μου στον Άσπρο Λύκο προτού να ξημερώσει.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.
Η παγίδα

Ο λοχαγός Μπαμπερτζέ ήρθε να τοποθετηθούν σκοποί γύρω-γύρω από το στρατόπεδο για να προσέχουν μήπως, παρά τις διαβεβαιώσεις του Μπίν, τριγύριζαν και τίποτε άλλοι κουρσά-

«Ο λοχαγός μπήκε επί κεφαλής του αποσπάσματος». (Σελ. 327, στ. α'.)

νη ήταν τόσο πηχτή και μαύρη που κταντοσοε φοβερή. Ήταν μια νύχτα έφραλτική, μια νύχτα που νόμιζε κανείς πως θα μπορούσε να κόψη τα σκοτάδια με το μαχαίρι, μια νύχτα μαύρη σαν την πίσσα και σαν την Κόλαση, μια νύχτα που έκανε τον άνθρωπο τυφλό, που περιώριζε όλες του τις αισθήσεις στην άκοη και εσφιγγε την καρδιά από αγωνία.

Ο Μπίν, δεμένος χερσπόδαρα ήταν ξαπλωμένος κάτω από ένα αντίσκηνο αγάμεσα στον δεκανέα και ο ένας στρατιώτης.

Με τη μοιρολατρική απάθεια του Ανατολίτη ο αιχμάλωτος έμοιαζε σαν να συμμιδίζεται με τη μοίρα του και ροχάλιζε μακάρια. Στρωμένοι κοντά του και σκεπασμένοι όλοι μαζί με μια μοναδική κουβέρτα, οι φύλακές του δεν έβραζαν κανένα κακό με το νού τους για τον σύντροφό τους και στο τέλος, καθώς ήταν κιόλας κουρασμένοι από την όλοήμερη πορεία τους, παραδόθηκαν κι αυτοί στον ύπνο.

Κατάκοποι κι εμπιστευμένοι στη φύλαξη των σκοπών οι άλλοι στρατιώτες κι οι αξιωματικοί τους δεν άργησαν κι εκείνοι να αποκοιμηθούν.

Άξαφνες τουφεκιές, σαλπίσματα, άγριες φωνές και κατάρες ξύπνησαν απότομα τον λοχαγό κατά τις ένδεκα.

— Οι Τζιάκ! Οι κουρσάροι!

Αυτή ήταν η πρώτη του σκέψη.

Κρατώντας στένα χέρι το περιστροφό του και στο άλλο το σπαθί, βγήκε έξω από το αντίσκηνο για να συνάξει τους άνδρες του.

Όλο το στρατόπεδο βρισκόταν σ' αναστάτωση.

Μέσα στο σκοτάδι διακρίνονταν δυολιά αναμμένα που γύριζαν εδώ κι εκεί, ενώ οι στρατιώτες που τα κρατούσαν στα χέρια τους έμοιαζαν με μαύρους διαβόλους που πηδούσαν σαν τρελλοί μέσα στο σκοτάδι εκείνο της κολάσεως.

Ο λοχαγός έτρεξε στον σαλπικτή που σήμαινε «Στά δίπλα».

— Τι τρέχει; Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— Ω, λοχαγέ μου! Ο Μπίν...

— Δραπέτευσε! φώναξε ο λοχα-

γός κατάπληκτος. «Οχι, δά! Κι' ο δεκανεύς που τον φύλαγε;»

— Σκοτώθηκε.

— Κι' ο άλλος στρατιώτης; — Κι' αυτός. Ο Μπίν τους σκότωσε και τους δύο προτού να τ'ο στρίψη.

Ο λοχαγός έπιασε το κεφάλι του και κοίταξε γύρω του να ιδη μήπως δνετρεύσαν.

«Οχι, δεν ήταν δνειρο. Άλλωστε ο σαλπικτής δεν τον άφισε στην άμφιβολία.

— Φαίνεται, λοχαγέ μου, είπε, πως θάχε κρυμμένο κάποιο μαχαίρι μέσα στα κουρέλια του και δεν το βρήκαμε όταν του κάναμε έρευνα και του πήραμε τα όπλα του. Δεν ξέρω πως τα κατάφερε και εκεί που ήταν δεμένος μπόρεσε κι' ελευθέρωσε το ένα του το χέρι. Ύστερα σιγά-σιγά έκοψε όλα τα σχοινιά του. Κι' όπως δείχνουν τα πράγματα ο κακομοίρης ο δεκανέας θα κοιμόταν βραειά γιατί ο φιλαράκος μας το έκοψε πέρα-πέρα τον λαιμό προτού να προφτάση να πη κίχ! Ο άλλος, δεν πρόφτασε ούτε εκείνος να κουνηθή. Καθώς ήταν ξαπλωμένος έφαγε την μαχαίριά καταμαείς στην πλάτη. Ω-στόσο άκούσαμε τις φωνές του, μα ο αυτό το διάστημα ο Μπίν τον είχε κιόλας βάλει στα πόδια και οι σκοποί που δεν έβλεπαν ούτε τη μύτη τους, τον άφισαν να περάση χωρίς να τον τσακώσουν. Έπυροβόλησαν και τώρα τον κυνηγούν. Άλλά...

— Σάλπισε προσκλητήριο, τον έκοψε ο λοχαγός, που είχε βρει την ψυχραιμία του.

Ήταν το μόνο που μπορούσαν να κάνουν. Να πιάσουν τον Μπίν μέσα σ' αυτό το θεοσκότεινο δάσος, αυτό δεν ήταν ούτε καν να τ'ο σκεφθούν. Και έπρεπε να διαλέξουν ένα από τα δυό: «Η ν' απελπισθούν πως θα κατώρθωναν να προφτάσουν τον Νγκουγιέν στην παγίδα του Που-Γιέν-Μπίν, ή να διαλύσουν εθδός το στρατόπεδο, να βαδίσουν με την πιο μεγάλη γρηγοράδα, και να φτάσουν πριν από τον δολοφόνο, που δίχως άμφιβολία έτρεχε για να ειδοποίηση τον άρχηγό του.

Δίχως να χάση ούτε μια στιγμή ο αξιωματικός αποφάσισε το δεύτερο.

— Έτοιμοι προς πορείαν! πρόσταξε:

Ύστερα από πέντε λεπτά το απόσπασμα ξεκίνησε.

Ο λοχαγός Μπαμπερτζέ δεν είχε χάσει μόνο τον αιχμάλωτό του. Είχε χάσει και τον οδηγό που θα τον πήγαινε στο Που-Γιέν-Μπίν από τον συντομώτερο δρόμο. Έτσι δεν είχε να

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'. — Η βαρκούλα

Ύστερα από το φοβερό εκείνο πάθημα, που του έγινε μάθημα, ο Μπέμπης ήταν τόσο φρόνιμος, τόσο ήσυχος και τόσο υπάκουος, που όλοι άπορούσαν. Δεν έκανε τίποτα, δεν άγγιξε τίποτα και δεν σάλιζε τίποτα αν δεν του έδιναν την άδεια. Το παρατσούκλι του δεν είχε πια σημασία. Από συνήθεια τον έλεγαν ακόμα Σκαλιστήρι.

Ο μπαμπάς κι' η μαμμά, εκείνο το πρωί, έπρεπε να πάνε, για κάποια τους υπόθεση, στην Αθήνα. Θάλειπαν όλη την ημέρα και τη νύχτα θα γύριζαν πολύ άργα.

— Μαργαρώ, το νού σου στα παιδιά, είπε φρόγοντας η μαμμά. Να μην κάμουν σήμερα μπάνιο και προπάντων να μην πάνε με τη βάρκα.

— Έννοια σας, κυρία, είπε η νταντά. Τώρα κι' ο Μπέμπης άκούει. Η βίλλα που καθόταν η οικογένεια, εκεί στη Γλυφάδα, ήταν μακριά από το κέντρο που είχε πάντα κόσμο. Για να κάνουν τα μπάνια τους, είχαν φτιάσει στην άκρογιαλιά μια μικρή εξέδρα, και για να γδύνονται και να ντύνονται, είχαν μια άφραία βαρκούλα που την έδεναν απ' την

εξέδρα. Συχνά πήγαιναν μ' αυτήν περίπατο, έκαναν βόλτες ή έβγαιναν στάνουχτά για ψάρεμα. Άλλά τότε την κυβερνούσε ή ο ίδιος ο μπαμπάς, ή ο γέρο-Μαθιός, ο βαρκάρης του.

Περίεργο πράγμα! Από τη στιγμή που ο Μπέμπης έμεινε μονάχος με τη Μπέμπα και τη Μαργαρώ—ο μικρός εάδεσφος είχε φύγει—θυμήθηκε τα παλιά του και δεν ήσυχάζε στιγμή.

— Κάνουμε μπάνιο; έλεγε της Μπέμπας.

— Όχι, η μαμμά είπε να μην κάμουμε σήμερα που λείπει.

— Πάμε στο ψάρεμα;

— Κι' αυτό σήμερα είναι άπαγορευμένο. Έπειτα ο γέρο-Μαθιός δεν είν' εδω. Ποιός θα ώδηγούσε τη βάρκα;

— Εγώ!

— Ναι, έτοιμάσου! όπως ώδήγησες και το αυτοκίνητο εκείνη την ημέρα.

Συνήθως, αφού γύριζαν απ' το μπάνιο ή το ψάρεμα, τραβούσαν τη βάρκα έξω στην άμμουδιά. Άλλά επειδή είχαν να τη μεταχειριστούν δυό ημέρες και τα ξύλα της είχαν ξεραθεί πολύ στον ήλιο, εκείνο το πρωί ο Μαθιός την είχε άφήσει να μουσκεύη στη θάλασσα και, για να μη την παρασύρη το ρεύμα, την είχε δέσει με σχοινί από μια άγκυρα που ήταν γαντζωμένη στον πάτο.

Όσο έβλεπε αυτό το θέαμα, ο Μπέμπης έκανε σαν τρελλός.

— Να την ή άφραία βαρκούλα που μās περιμένει, έλεγε της αδερφής του. Έλα, καίμενη, μην είσαι φοβητσιόρα! Πάμε να ψαρέψουμε. Νά, θα τραβήξουμε την άγκυρα, θα πάμε λίγο πιο πέρα, και θα την ξαναρρίξουμε. Να έτοιμάσω τάγκιστρια μας;

— Τσελλάθνης; τούλεγε η Μπέμπα. Να πνιγής θέλεις. Θα φωνάξω τη Μαργαρώ να σε κλείση στην κάμαρα!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ Η ΕΚΕΜΥΘΙΑ

Ο Έρρικος Δ' έτοιμάζε τα προκαταρκτικά για κάποια σπουδαία άποστολή. Κανένας δεν γνώριζε το μυστικό του βασιλιά και όλοι κάνανε ένα πλήθος υποθέσεις. Ένας αυλικός, πιο τολμηρός από τους άλλους, αποφάσισε στο τέλος να ρωτήση το βασιλιά.

— Είσαστε ίκανός να φυλάξετε ένα μυστικό; τον ρώτησε αυτός.

— Πώς! άπάντησε ο αυλικός. Καλύτερα να με κομματιάσουνε παρά να πω λέξη.

— Έ, καλά, ξαναείπε ο Έρρικος Δ'. Κι' εγώ το ίδιο. Να λοιπόν γιατί δεν θα σοβ τίποτα.

(Μετάφραση) ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΜΥΘΟΙ ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΙ Ο ΓΑ'ΙΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ

— Μα δέ σοφ φτάνει ή ξάπλα στην

τεμπέλινο σκυλί, με και από πίσω μουρχεισαι; σεργιάνι μου θέλει τώρα ή μούρη σου να κάνη;

— Δέ θάσαι στα συλλογικά σου! μα για λιγάκι, Μέντιε μου, στοχάσου μισαλό κουκούτσι αν σοφ έχει μείνει, ποιός όλη νύχτα σοφ φυλάει το άχούσι, κι' ήσυχος να κοιμάσαι ποιός σ' άφήνει; Καλά λοιπόν όλοι σε λέν: Γαϊδούρι!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΜΤΗΣ

Χωρικοί από το γειτονικό χωριό έρχονταν και της κόβαν τα κλαδιά. Η ίδια μεγάλωνε πάντα.

Χτυπήθηκε από τον κεραυνό, μα πάλι έβγαλε κλαδιά από τα πλάγια, κοντά στην πληγή.

Έξακολουθούσε να μεγαλώνει και νάνθη.

Μια μέρα ένας χωρικός σκέφθηκε να την κόψει για να φτιάξει μια ποτίστρα. Είδε όμως πως ο κορμός της ήταν πολύ σάπιος και την άφισε.

Η ίδια ήταν κατασαρακωμένη, δεν κρατούσε πια από τη γη παρά το ένα μέρος. Ζούσε μ' όλα ταύτα. Οι μέλισσες έτρεχαν κάθε χρόνο να μαζέψουν γύρη απ' τάνθη της.

Μια μέρα, στην αρχή της ανοίξης, συναντήθηκαν κάτω από την ίδια μερικά παιδιά που έφύλαγαν άλογα. Εμάζεψαν καλάμια, ξερά χόρ-

τα, χαμόκλαδα. Ένα από τα παιδιά σκαρφάλωσε στο δέντρο κι' έσπασε τους κλάδους. Γέμισαν την κουφέλα του δέντρου μ' όλα που είχαν μαζέψει κι' έβαλαν φωτιά.

Άκουε κανείς σφυρίγματα, ο χυμός ζεστενόταν και πυκνός καπνός έβγαίνε. Έπειτα άρχισαν να τρέχουν γλώσσες φωτιάς πότε απ' δω και πότε απ' κει. Η κουφέλα της ίδιας ήταν κατάμαυρη. Τα νέα βλαστάρια κήληκαν. Τάνθη ξεράθηκαν.

Ύστερα τα παιδιά γύρισαν στο χωριό σπρώχνοντας τ' άλογα κι' αφήνοντας πίσω τους μέσα σ' ένα χωράφι έρημο μια ίδια τέλεια καμένη. Ένας κόρακας κάθισε κει κρίζοντας: — "Ε λοιπόν, παλιόκοιτάσουρο! να που φώτισες! Άρκετά είχες ζήσει.

(Από τα «Παιδικά του Τολστόϊ»
3η ΠΡΑΓΓΟΝ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

"Ολ" αυτά τα όπρωσφόρα είχαν ξαναγυρίσει στη φυσική τους κατά-

σταση, την πρωτόγονη, δεν έκαναν πια φαγώσιμους καρπούς, μαρτυρούσαν όμως με την παρουσία τους παλαιούς μύθους ανθρώπων.

Τα κατοικίδια ζώα άφθονούσαν. Δεν μπορούσε να κάνει κανείς έκαστο βήματα χωρίς να πάντηση άλογο, πρόβατο, γίδα ή χοίρο. Άντηχόσαν κακαρίσματα άρνίθων και λαλήματα πετεινών, που ένόμιζε κανείς πως βρισκόταν σε άλλη σπιτιού έδρωπακού. Κι' όμως τίποτα πιδ άγριο, πιδ άνταρκτικό και πιδ έρημο από το τοπίο εκείνο με τα ψηλά άνέγγιχτα φυτά, τους αιωνόβιους κισσούς που σκέπαζαν τους κορμούς των δέντρων τους πυκνούς θάμνους από μπανανιές, και τους άφθονους κοκοφοινικές που βλάσταναν κομποί στις κορυφές κι' έπεφταν σε ζωγραφι-

«Ξεκίνησαν, αφού προεγυμνάσαν, κατά τις έννά...» (Σελ. 319, στ. β'.)

στοί πάνω στο γαλάζιο φόντο τουρανού

Καθώς πλησίαζαν στο λόφο, είδαν κάτι που συμπλήρωνε την άπόδειξη πως ο τόπος εκείνος ήταν άλλη φορά πολιτισμένος. Ήταν ένα χωριό, ένας άληθινός συνοικισμός από σπιτάκια, άλλα ξύλινα κι' άλλα από λυγαριές πλεγμένες τεχνικώτατα! "Ολ" αυτά τα σπιτάκια, έρειπωμένα τώρα πιά, σκεπάζονταν από βάτους: έβλεπες όμως άμέσως πως ήταν παλιές ανθρώπινες κατοικίες, και μάλιστα καμωμένες από χέρια Έδρωπαίων, γιατί ούτε στο έξωτετικό σχήμα, ούτε στην έσωτερική διάθεση έμοιαζαν με τις καλύβες των Ιθαγενών της Ωκεανίας ή της Αμερικής. Φαινόταν σ' αυτές καθαρά πρότερες, παράθυρα, μεσότοιχοι και τζάκια σπιτιού έδρωπατικού. Ένας μάλιστα από τους ναύτες, ψάχνοντας στο έσωτετικό ένδος από τη έρειπωμένα κι' άπαρητημένα αυτά σπιτάκια, άνακάλυψε πάνω στο τζάκι μια παλιά χύτρα πήλινη, σπασμένη και σκεπασμένη σχεδόν από παράσιτα, όπου όμως το γυμνασμένο μάτι του κ. Κλοσκέν άνακάλυψε την άκόλουθη μάρκα:

Spottiswoode
London

Άγγλοι, χωρίς άλλο, κατσακεύαζαν εκεί-μέσα την πουδδίγκα τους.

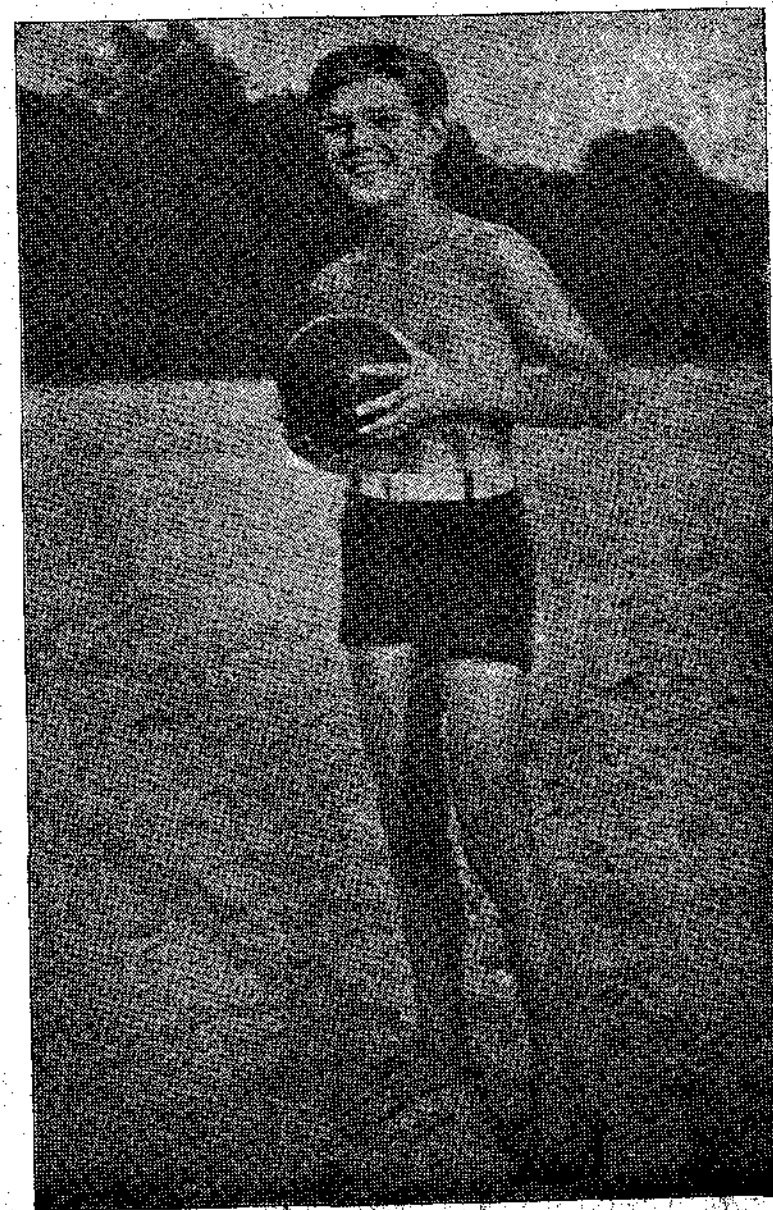
— "Ω άγγελιοπλαστική, βοηθή πολύτιμη της Ιστορίας! φώναξε μ' αυτή την έκκαιρία ο άρχαιολόγος. "Ο σίδηρος άφανίζεται, καταστρέφεται, κατατρώγεται από τη σκουριά: η έπιγραφή ή χαραγμένη στο μάρμαρο σβύνει, εξαλείφεται: άλλα το πήλινο άγγελο άντέχει, διατηρείται και θριαμβεύει. Με τα πήλινα έσρήματα ή άρχαιολογία διηγείται την Ιστορία των αιώνων. Άγγελιοπλαστική, να είσαι εύλογημένη!

Λέγοντας αυτά, ο άρχαιολόγος κοίταζε με βλέμμα θριάμβου τον Παύλο σε να του δείχνει ακόμα μια φορά την πρακτική άξία της Άρχαιολογίας, που ο νεαρός μηχανικός επέμενε να την άρνεϊται.

Μήπως εκείνη άκριβώς τη στιγμή έν' απλό όνομα χαραγμένο στο παλιό εκείνο άγγελο δεν έδινε τη λύση του προβλήματος που άπασχολούσε εκεί όλους; Δεν έγινε μ' αυτό γνωστό ποιοι είχαν κατοικήσει μια φορά σ' εκείνο τον τόπο; Και δεν ήταν ένα κατόρθωμα της άρχαιολογίας;

Με ο Παύλος λίγο πρόσθεσε σ' όσα έλεγαν γύρω του. "Από τη στιγμή που άρχισαν να βαδίζουν σ' ένα ξερό, έλο χαλίκια έδαφος, που άνηφόριζε έλαφρά προς το ριζοβούνι, είχαν τραβήξει έλη την προσοχή του κάποιου γεωλογικά φαινόμενα. Κάθε τό-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Με τον έρχομό του καλοκαιριού στην έξοχή.
"Ανεκόνθη από την Έλλάτη

σο έσκυβε, σήκωνε καμιά πέτρα και την εξέταζε καλά, ή έκοβε κανένα κομμάτι απ' το βράχο χτυπώντας με τη ράχη ένός πελεκιού, ή άπομακρυνόταν για να εξέτάσει την κοίτη κανένος ξεροχαιμάρου.

"Άξαφνα βρήκε κείνο που ζητούσε και γύρισε τρέχοντας στους συντρόφους του.

— Καλά μαντάτα! φώναξε. "Η γη αυτή έχει σίδηρο! "Ορίστε τι βρήκα! Κι' έδειχνε ένα μεγάλο μαύρο χαλίκι με παράξενο σχήμα που φαινόταν σε σκουριασμένο.

"Αλλά ο ένθουσιασμός που προκάλεσε το εύρημα του Παύλου ήταν πολύ μέτριος. Κι' ο νέος δυσαρεστήθηκε γι' αυτή την άδιαφορία.

— Πώς; φώναξε. Δεν έννοείτε λοιπόν πως αυτό το μαύρο χαλίκι, που τόσο το περιφρονείτε, είναι το σύμβολο κι' ή έπαγγελία της σωτηρίας; Τι θα μπορούσαμε να κάμουμε στον έρημο αυτόν τόπο χωρίς σίδηρο και χάλυβα; Τίποτα! Δεν θα είχαμε ούτε τζαπαράιτητα του πολιτισμένου ανθρώπου. Θα κατανοούσαμε να ζούμε σαν άγριοι, σαν πρωτόγονοι. Μόνο το μέταλλο αυτό εξασφαλίζει τον πολιτισμό μας. Άλλά θα το άναγνωρίσετε, άμα σκεφθήτε πως χωρίς πρίονι και ροκάνι δεν μπορεί να γίνει ούτε μια απλή σανίδα και χωρίς καρφι ή παραμικρή έπισκευή στη βάρκα μας! Πώς θα κόψετε, χωρίς χαλύβδινα εργαλεία, μυλέπετρα για να κάμετε άλεύρι, ή πώς θα όργώσετε τη γη για να σπείρετε σιτάρι, ή πώς θα σκάψετε για να καλλιεργήσετε λαχανικά; ή πώς θα κάμετε καλύβα για να στεγασθήτε; Πιστέψτε με, αυτό το μέταλλο, ούτε πολύ ούτε λίγο, μας σώζει!

— Μά, φίλε μου, άκατέργαστο μέταλλευμα δεν είναι δυστυχώς ούτε σίδηρο ούτε ασάλλι, είπε ο πλοίαρχος Μανκαρού: δηλαδή κάθε άλλο!

— Αυτό είναι άλήθεια, έποκρίθη, κ' ο νέος μηχανικός. Άλλά ξύλα για φούρνο και χέρια υπάρχουν. Έχουμε την πρώτη ύλη και θάματα άνίκανο άν δεν την χρησιμοποιούσαμε. Το κάτω-κάτω πως έκαμαν οι πρώτοι άνθρωποι της χάλκινης έποχής; Άνακάλυψαν ένα προς ένα τους τρόπους της μεταλλουργίας, έμαθαν πως τα όρυκτά με τη θερμότητα καθαρίζονται και μας δίνουν σήματα άπλά που έχουν ώρισμένες ιδιότητες, έμαθαν ακόμα να τάνεκατεύουν και να κάνουν σήματα με άλλες ιδιότητες, και τελοσπάντων με αυτά τάπλα και τα σύνθετα μέταλλα κατόρθωσαν να κάμουν έκαστον είδών εργαλεία. Και μεις, που ξέρουμε

τόσο περισσότερα από τους μακρινούς αυτούς προγόνους μας, δεν θα μπορούμε να φθάσουμε στα ίδια αποτελέσματα και θα καταντήσουμε έδω άνθρωποι της λιθίνης έποχής; Δεν είναι δυνατό! Έγώ τουλάχιστο δεν θάνεχόμου τέτοιον έξευτελισμό!

— Το βέβαιο είναι πως, θέλοντας και μή, θα ξαναγυρίσουμε στη λιθινή έποχή, είπε ο κ. Κλοσκέν. Τα τουφέκια μας; σε λίγο δεν θα μπορούμε να τα μεταχειρισθούμε, γιατί δεν θάχουμε φυσεία. Τα μαχαίρια μας, τα παλούκια μας; Σε λίγο θα χαλάσουν. "Ωστε τίποτα δεν θα μās

ξεχωρίζει από τους ανθρώπους της προϊστορικής έποχής.

— Και μου φαίνεται πως αυτό δεν σεξ δυσαρεστεί καθόλου, φώναξε γελώντας ο συνταγματάρχης Ουγγόν. Στοιχηματίζω μάλιστα πως δεν θα έδιστάζατε πολύ άν έπρόκειτο να αντικαταστήσετε τα τουφέκια με τόξα και με βέλη...

Γέλασε κι' ο κ. Κλοσκέν κι' εξακολούθησαν το δρόμο τους, χωρίς να διακόψουν και τη φαιδρή αυτή συνομιλία.

"Αλλά όσο πλησίαζαν στον τόπο της συνάθροισης, άίσθημα άνησυχίας

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
 συνδρομηταί παρακαλούνται να δη-
 λώσουν άμεσαως την τέτα των διετύθου-
 σιν εις το γραφείον μας αποστέλλοντες
 και δαχαμ. 5 δια την εκτύπωσην της
 νέας καινίας. Άλλως δεν εφθονμεθα
 δια την απώλειαν των φυλλαδίων των.

Η Διάπλασις άπάξεται τους φί-
 λους της: 'Αλεξάνδραν Μαγνήσαλη (εὐ-
 χαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαι-
 ρετῶ τὸ νέο μου φίλο.) Δημ. Κ. Πάμπαν-
 ον (ἐλαθα, εὐχαριστῶ.) Κόμητα Μοντε-
 χεῖστον (ἐνεκρίθη' οἱ λύσεις δεκτές.) Ἄν-
 ναν Ὀδ. Πορίδου (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ
 γνωριμία' ἀργότερα νὰ πάρῃς καὶ ψευδῶ-
 νομο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά' καὶ πρό-
 σχε τὴν ὀρθογραφίαν σου, γιὰτὶ κάνεις ἀ-
 κόμα λάθη) εἶσαι βέβαια μικρὴ ἀκόμα, ἀλλ'
 ἔμα βαλῆς προσοχὴ, θὰ κάνῃς λιγώτερα
 π. χ. γράφεις «κατ' ἄρθρωσά νὰ εἶρω καιρῶ»
 ἔ, αὐτὸ εἶναι ἀπροσεξία, γιὰτὶ δὲν μπο-
 ρεῖ νὰ μὴν ξέρῃς «ὁ καιρὸς, τὸ καιροῦ,
 τὸν καιρὸ» δὲν ἔχω δικίον;) Ροδοδάκτυ-
 λην Ἡῶ (ἄρατὸ τὸ γραμματικὸν σου ἂν
 νὰ μὴ ντραπῆς ἀν ταχὺν ξανάρθῃς στὸ
 γραφεῖο μου, παρὰ νὰ μπῆς μέσα ἰσπερτά
 καὶ νὰ πῆς: «καλημέρα σας! εἶμαι ἡ Ρο-
 δοδάκτυλη Ἡῶς—μὲ ἔφιλον!» τυπογρα-
 φικὸ λάθος, χωρὶς ἄλλο, θῆταν στὸ βιβλί-
 ον σου τὸ ἦτα' ἀλλὰ βλέπω ὅτι καὶ τὴν
 «Ὀδύσσεια» τὴ γράφεις «Ὀδύσσεια» εἶται
 τὴν ἔχει τὸ βιβλίον σου; ὁ κ. Ε. σ' εὐχα-
 ριστεῖ πολὺ.) Ἄσσαν τοῦ Ἄερος (ἐλα-
 θα, εὐχαριστῶ) πῶς πῆγαν οἱ ἐπιδείξεις;)
 Μεγάλην Ἑλλάδα (ἦταν λάθος τυπογρα-
 φικὸ' τὸ ψευδῶνομο εἶναι πραγματικῶς
 Παναχαϊκὸν—τὸ ἄρος δηλαδὴ— καὶ ἔχει
 Παναχαϊκός' πολὺ ἐνδιαφέροντα ὅσα μοῦ
 γράφεις γιὰ τίς δύο αὐτὲς διαλέξεις' καὶ
 στὸ ἐρχόμενον φύλλο θὰ δημοσιεύσω ὅ-
 λο σου τὸ γράμμα ὡς ἄρθρο—ἐκτός, ἐν-
 νοεῖται, ἀπὸ τὴν α' παράγραφο.) Ὀδίσσαν
 (ἔστειλα 9 τετραδία.) Τρελλὴν Κοιμηλί-
 τσαν (αὐτὸ ἐνεκρίνα' μετὰ χαρᾶς.) Πλη-
 γωμένην Καρδοῦσαν (κι' ἐγὼ σ' ἀποχαι-
 ρετῶ με λύπη καὶ σοῦ εὐχομαὶ κάθε εὐτυ-
 χία ἐκεῖ πού θὰ πῆς' ἀν δὲν ἴδῃς αὐτὸ τὸ
 φυλλάδιον, παρακαλῶ τὸν ξάδερφό σου—
 ποῦ τὸν ἐνέγραφα— νὰ σοῦ διαδίδῃ τὸν
 ἀποχαιρετισμὸν μου.) Ἄγνην (λοπήθηκα
 πολὺ εὐχομαὶ περαστικῶς δὲν ἀμφιδάλλω
 ὅτι οἱ βαθμοὶ σου θὰ εἶναι λαμπροί. ἔδωσα
 στὸν κ. Ε. τὴ σημερινήν γιὰ τὴν ἀλλαγὴν
 τῆς δευθύνσεως.) Μισάστον Κῆτον (εὐ-
 χαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα χρόνια
 πολλὰ στὸ νέο μου φίλο, ποῦ δὲν θάρρη-
 σῃ βέβαια νὰ μοῦ γράψῃ γιὰ νὰ τὸν γνω-
 ρίσω καὶ καλύτερα.) Τζέννου (ἐλαθα, εὐ-
 χαριστῶ.) Ναπολέοντα Βοναπάρτην (δὲν
 πειράζει, θὰ μοῦ γράψῃς πολλὰ τώρα με-
 τίς διακοπές' καὶ τί παριστάνει αὐτὸ τὸ
 ἄγαλμα ποῦ στήρατε στὴν πλατεῖα τῆς
 Ἐνώσεως;) Σφίγγα (περαστικῶς βλέπεις
 πόσο ἀναγκαῖο εἶναι νὰ φυλάγεται' κίνουον
 ντοῦς με χρυολόγημα;) Πιπίτσιαν Σπυ-
 ροπούλου (εὐχαριστῶ πολὺ' χαίρω ποῦ
 θὰ λάβετε μέρος στὴν κίνησιν καὶ τὰ τρία
 ἀξίωμα καὶ περιμένω τὰ ψευδῶνομά σας.)
 Τέλλον Ἄλτην (ἔστειλα 4 δεσμίδες λυ-
 σόχαρτο.) Χαραγγὴν τῆς Λέσβου (ἔστει-
 λα 2 βιβ. λυσόχ.) Ζιζάνιο (γιὰ τὸ βρα-
 δεῖο σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο.) Ἄσσαν Κλά-
 ραν (ἐλαθα, εὐχαριστῶ, ἀνανέωσα.) Τα-
 ξιδιώτην (ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ' ἀ-
 ποῦ σένα ἔμαθε πῶς ὁ «Ποπολόρος» παί-
 χθηκε στὸ Βόλο' οὐτὴ τὴν ἄδεια δὲν τοῦ
 ζήτησε αὐτὸς ὁ θίασος!) Ἄλτη Δημητρα-

κόπουλον (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπά-
 θωμα καὶ τὰ καλὰ λόγια' χαιρετῶ τοὺς
 νέους μου φίλους.) Ποιτικὸν τῶν Λου-
 τροπόλεων (τὸ ἐνεκρίνα' Ὀδηγῶν ἔστειλα.)
 Κωσταντίνου Ζαγορογιάννην (λυσόχαρτο ἔ-
 στειλα.) Μαργιολάμι (χαίρω πολὺ' ἔστει-
 λα' ποῦ τώρα θὰ μοῦ ἐναγγράψῃς;) Ναυ-
 τοκρατοκρατοκίαν (χαίρω πολὺ' αὐτὸ, κα-
 θὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνεκρίνα' γράφω μου.)
 Παγωμένο Καλοκαίρι κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30
 Μαΐου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27008 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις
 τοῦ φυλλαδίου τοῦτον δεκταὶ μέχρι 9 Ἀυγούστου.

318. Δεξιόγραφος
 Νότα, ἄρθρο καὶ μαζί.
 Γεωμετρικὸ ἀν κολλήσης,
 Πέρα στὴν Ἀμερικὴ
 Κάποια χώρα δάντικρῦση.
 Ἄγκάδι

319. Στοιχειώγραφος
 Σοῦ εἶμαι ἀνυγκαιότατο
 Στὸν κόσμο γιὰ νὰ ζήσης,
 Καὶ λόγος ἀπλὸς γίνωμαι
 Ἄν μάλοκεφαλίσης.
 Δεσποτίνι, Ροκοκὸ

320. Μεταγραμματισμὸς
 Μὴ σὸν εἶχα γιὰ κεφάλι,
 Κάποια χώρα ἦσαν μεγάλη.
 Ἄδ' μοῦ βάζεις ἐσὺ τώρα;
 Πᾶσι χάθηκε ἡ χώρα,
 Μὰ βιβλίον κρατῆς στὰ χεῖρα
 Πιὰ σοφία δίνει πλείρα.
 Παπαγαλάμι

321. Παλαιὸν Αἶνιγμα
 Τίς γίγας γεννάται,
 Ἀνδρῶνται εἰς νάνου,
 Γηράσκει δὲ πάλιν
 Εἰς γίγαντα φθάνει;
 Φίλιμα Σκιᾶς

322. Τρίγωνον
 * * * * * = Ἀρχαῖος εἰσῶρ
 * * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
 * * * * * = Ἐπίσημα.
 * * * * * = Ἀρχ. πτερωτὸς θεὸς
 * * * * * = Μέλος τοῦ προσώπου
 * * * * * = Ἡ ἄκρα τ. ὑφάσματος
 * * * * * = Σύμφωνον
 Καὶ καθένας τὰ ἴδια.
 Ξανδομαλλοῦσα

323. Κρυπτογραφικόν
 1 2 3 4 5 6 7 2 8 = Σοφιστής
 2 3 1 7 8 = Ἐστῆλές
 3 4 7 8 = Πιγνόν
 4 3 2 5 = Ἐπίσημα χρόνον
 5 6 7 2 5 = Μέρος τῆ; πόλεως
 6 5 4 7 8 = Κατοικίδιον
 7 1 3 2 5 = Κρατὸς
 8 1 5 2 7 8 = Ἰχθὺς
 Λευκάτας

324. Παιγγραφή
 Τ Ε Τ Ι Α Ε Ι Ε
 Η Μ Η Γ Ρ Ο Ν Ε
 Π Ρ Α Τ Τ Ε Ι Ν
 Ι Τ Ε Τ Η Μ Ν Ι
 Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
 Παλαιὰ Ἑλληνίς

325-329. Μαγικὸν Γράμμα
 Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος ἐκά-
 στης τῶν κάτωθι ἐπισημασμένων λέξεων
 δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ
 σχηματισθοῦν ἄνευ μεταγραμματισμοῦ
 ἄλλα τόσαι λέξεις:
 ἄτμος, ἄλλὰ, ζῆλος, ταῦρος, ἀνελεῖς.
 Περὺφσπερος

330. Ἀνεκρίσις ἐξ ὁμοιομόρφων
 Φωνητολόγιον.
 Ρ Ξ = Γενναῖος, μυθικός ἢ ἱστορικός.
 Ρ Ξ = Ὑδατος ἢ χρόνον.
 Ρ Ξ = Ἀρχαῖος θεός.
 Ρ Ξ = Θεα.
 Ρ Ξ = Αἰρετικός.
 Τάραχια τῶν εὐφροσμένων λέξεων
 κρέπαι νάποταλοῦν ἀρχαῖαν πόλιν.
 Ἐρετικὴ

331. Μικτὸν
 οα - χιπντ - οο - βγ - ε - π - α - δ - α - σπο
 Κλέφτης τοῦ 21

332. Γεῖφος
 το το τι τι ΤΝ ΤΝ
 το το ιού κ' ΤΝ ΤΝ
 το το τι τι ΤΝ ΤΝ ΤΝ
 το το τι τι ΤΝ ΤΝ ΤΝ
 Ποσειδῶν

Παρόραμα. — Εἰς τὴν Κλίμακα τοῦ
 26 φύλλου, ἀριθ. 295, λείπει ὁ ὁρισμὸς
 τῆς ἑβδόμης λέξεως, ἢ ὁποῖα εἶναι ἀρ-
 χαῖος ποιητής.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 13

131. Λάτος (ἄδ; Ἴος). — 132. Πάτμος
 -ἀτμός. — 133. Κορμός-κορμός. — 134.
 Κάλιν-Κίνα.

Ξ Ε Ρ Ε Η Σ 136. Λ Λ Ε -
 Ν Ε Σ Τ Ω Ρ Ε Α Ν Δ Ρ Ο Σ
 Ι Ο Ν Ι Ο Ν (Ἄερος, Ἐλε-
 Ε Υ Β Ο Ι Α (Νεῦρον, ξανθόν,
 Κ Ε Φ Α Λ Η Νάξος, δρό-
 Ι Ω Α Κ Ο Σ σος, Ρέα, δ-
 Ν Ε Σ Ο Σ ἔος, Σάρος).

— 137. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Τ: Τει-
 ροσίας Ἄτροπος, Ἄντατος, Ὀράτιος,
 Ἴαπετός, Ἄραράτ. — 138. ΑΣΚΑΗ-
 ΠΙΟΣ (Ἄριστος, Σέρως, Κρατὸς, Ἀδ-
 κη, Ἡδύς, Πλησιάζω, Ἴκαρότης, Ὀ-
 νεῖρον, Σιωπηλός). — 139. Ἔσσι δικίης
 ὀφθαλμὸς ὅς τὰ πάνθ' ὄρα. — 140. Ὁ
 Σουκράτης ἐπιτὸ κώνουον (ἄσο, κρᾶ-
 τη, σὲ π' ε, τόπον, Ἴον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὰ πολὺ λέξεις μετὰ ἐκὰς στοι-
 χεῖα ἄρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέραν τῶν 10
 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξεις μετὰ ἐκὰς 30 στοιχεῖα
 ἄρ. 1 καὶ μετὰ ἐκὰς 40, 50 Ὁ χοριστὸς
 στίχος ἄρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνον τὰ
 διπλά ἢ προπληρῶν εἶναι ἀπαραίτητοι.

[ΛΔ'—328]

Α πό τὴν Κέρκυρα στέλνω δροσερὰ φι-
 λιά στὴ Μέντιον. Μαργιολάμι

[ΛΔ'—324]
 Μ ορῆλα, Μορτίλλη, Σφίγγε, ἀλληλο-
 γραφεύμε; ἄσας: (ΛΔ'—143).
 Τρελλὴ Δόλα

[ΛΔ'—325]

Φ εὔγοντας ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, ἀγαπη-
 τὰ Διαπλασάπουλα, θὰ δημοσιῶν τὴν
 γλυκεῖα Διαπλαστικὴν Ἰσθμὴν, Ταξιδιώτην, πα-
 ριμένω... Πληγωμένη Καρδοῦλα
 [ΛΔ'—326]

Α ἰώνες θρόλε, συγγνώμην, ποῖος εἶναι
 ὁ Τρ.; Μήπως εἶμαι ἐγὼ;
 Πληγωμένο Κορφατιόπουλο
 [ΛΔ'—327]

Α γαπήμενη Ἄγνη, ἡ ἴδια λαμπρὴ ε-
 πιτυχία ἄς σταφανῶναι πάντα κάθε
 του προσπάθειαν.
 Ἀγορμπέλη - Πειραιωτάνι
 [ΛΔ'—328]

Α ληλογραφῶ καὶ ἀντάλλασσω Μ. Με-
 στικὰ μετὰ ἑαυτοῦ. Στὴ Δ'οι: Διὴθα
 Ἄγνη Σάββα, Κτήμα, Κύπρος. Μάρβελ